

1. fejezet

Reacher végül beültették egy autóba, és elvitték egy másfél kilométernyire lévő motelbe, ahol az éjszakai recepciós adott neki egy szobát. Pontosan úgy festett, mint várta, hiszen ezernyi ilyen szobát látott már életében. Volt benne egy hangosan zúgó, a falba beépített hőszugárzó, amely akkora zajt csap, hogy nem lehet tőle aludni. A tulaj így próbálja spórolásra ösztönözni a vendégeket. Az összes lámpában gyengécske körte világított, hasonló okból. A padlón rövid szálú szőnyeg volt, amely a tisztítás után pár óra alatt megszárad, hogy még aznap újból kiadhassák a szobát. Nem mintha túl gyakran tisztítanak a szőnyeget. Sötét színű volt, és mintás, ideális arra, hogy elrejtse a foltokat. Az ágytakaró ugyanolyan. A zuhanyrózsából nyilván alig csordogál a víz, a törülközők vékonyak, a szappan aprócska, a sampon olcsó. Az ütött-kopott bútorok sötét színű fából voltak, a tévékészülék kicsi és régi, a függönyök szürkék a kosztól.

Minden pontosan olyan volt, mint amire számított, és nem volt a szobában semmi olyan, amit ne látott volna már ezerszer. Ennek ellenére nyomasztóan hatott rá az egész.

Úgyhogy még a kulcsot sem vágta zsebre, rögtön sarkon fordult, és visszaballagott a parkolóba. Odakint hideg és kissé nyirkos volt a levegő. Késő este a tél közepén, Virginia északkeleti sarkában. A lustán hőmpölygő Potomac nem messze volt innen. A folyón túl, keleten a felhőréteg aljára vetültek Washington fényei. Az ország fővárosa, ahol mindenféle dolgok történnek.

A kocsi, amellyel idehozták, már elment. Reacher figyelte a ködben halványan derengő, távolodó piros lámpákat. Pár másodperc múlva teljesen el is tűntek, és a világ ismét elcsendesedett, de épp csak egy percre. Aztán megjelent egy újabb autó. Gyorsan közeledett, magabiztosan, mintha a sofőr pontosan tudná, hová tart. Befor-

dult a parkolóba. Egyszerű, sötét színű szedán volt. Szinte biztos, hogy egy kormány szerv autója. A motel recepcióját célozta be, de aztán a reflektor fénypázmája végigsiklott Reacher mozdulatlan alakján, mire a kocsit irányt változtatott, és odahajtott mellé.

Ismeretlen céllal érkező látogatók, akik nyilván vagy jó, vagy rossz hírt hoznak.

A kocsi az épülettel párhuzamosan parkolt le, olyan távolságban Reachertől, mint amilyen messze tőle volt a szobája ajtaja, így ott állt egyedül egy akkora terület közepén, mint egy bokszring. Két férfi szállt ki az autóból. A hideg ellenére csak testhez simuló, rövid ujjú fehér póló volt rajtuk, és olyasféle melegítőnadrág, amelyet a rövidtávfutók szoktak ledobni magukról pár másodperccel a verseny kezdete előtt. Mindketten magasabbak voltak száznolcvan centinél, és olyan százkilósak. Alacsonyabbak voltak, mint Reacher, de nem sokkal. Mindketten katonák, ez egyértelmű volt. Reacher rögtön látta a frizurájukról. Nincs az a civil férfifodrász, aki ilyen hatékony és ennyire brutális volna. Nem tenne jót az üzletmenetének.

Az anyósülésről kiszálló férfi megkerülte a jármű orrát, és odament a sofőr mellé. Csak álltak egymás mellett. Mindketten jó nagy, ormótlan, fehér edzőcipőt viseltek a lábukon. Látszott rajtuk, hogy egyikük sem szolgált mostanában a Közel-Keleten. Nem égette le a nap a bőrüket, nem látszott a szemük körüli szarkalábakon, hogy sokat hunyorogtak volna tűző napfényben, a tekintetük nem árulkodott stresszről vagy feszültségről. Mindketten fiatalok voltak, valamivel harminc alattiak. Reacher akár az apjuk is lehetett volna. Úgy tippelt, tiszthelyettesek lehetnek, valamilyen különleges beosztásban, és nem őrmesterek. Nem úgy festettek, mintha azok lennének. Nem voltak hozzá elég okosak. Ami azt illeti, épp az ellenkezője rítt le róluk. Tompa, üres volt az arckifejezésük.

Az anyósülésről kiszállt férfi megszólalt:

- Maga Jack Reacher?
- Ki kérdezi?
- Mi.
- És ti kik vagytok?
- A jogi tanácsadói.

Ami persze nyilván nem volt igaz. Reacher ezzel tökéletesen tisztában volt. A hadsereg ügyvédei nem járkálnak párosával, és nem

kell a szájukon venniük a levegőt a valamikor eltört orruk miatt. Ezek ketten valami egészen mások voltak, ami eléggé rossz hír. Ilyen esetekben az a legjobb, ha az ember azonnal cselekszik. Nem volna nehez úgy tenni, mintha megértette volna, miről van szó. Készségesen feléjük indul, és üdvözlésül odanyújtja a kezét, aztán a barátságos közeledés hirtelen átalakul megállíthatatlan lendületű támadássá, az odanyújtott kéz irányt vált, és a könyökét felfelé lendítve telibe találja a bal oldali fickó arcát, aztán a jobb lábával dobant egyet, mintha egy képzeletbeli csótányt tiporna el, és ugyanazzal a könyökkel visszafelé lendülve eltalálja a jobb oldalon álló fickó torkát. Egy, kettő, három, ütés, dobantás, ütés – a játszmának vége.

Elég könnyű volna megoldani, és ez a legbiztonságosabb megközelítés. Reacher jelmondata mindig is az volt, hogy te üss elsőnek. Főleg, ha az ellenfeleid ketten vannak, és a fiatalság meg az életerő is az ő oldalukon áll.

Csakhogy egyelőre nem volt teljesen biztos a helyzetben, és az adott körülmények között nem engedhette meg magának, hogy ilyen természetű hibát kövessen el. Gátat érzett magában. Inkább hagyta, hogy elillanjon a cselekvésre alkalmas pillanat.

– És mi volna a jogi tanács? – kérdezte.

– Katonához méltatlan magatartást tanúsított – közölte a férfi. – Szégyent hozott az egységére. Ha hadbíróság elé kerülne, az mindnyájunknak ártana. Úgyhogy jobb lesz, ha eltakarodik a városból, méghozzá most rögtön. És soha többé ne jöjjön vissza!

– Szó sem volt hadbírósról.

– Egyelőre nem, de az is eljön. Inkább ne várja meg!

– Parancsom van, hogy maradjak.

– Eddig sem találták meg soha, ezután sem fogják. A hadsereg nem alkalmaz magánnyomozókat. És amúgy sem találnák meg, a maga vándorló életmódja mellett.

Reacher hallgatott.

A férfi folytatta:

– Szóval ez volna a jogi tanácsunk.

– Vettem – mondta Reacher.

– Ennél többre van szükség.

– Tényleg?

– Szeretnénk egy kis ösztönzést is adni.

- Milyen ösztönzést?
- Minden este, amikor még itt találjuk, szétrúgjuk a seggét.
- Komolyan?
- A ma estével kezdjük. Csak hogy nagyjából felfogja, mi a ten-nivalója.
- Vásároltatok már valaha bármilyen elektromos készüléket?
- Ez most hogy jön ide?
- Egyszer egy üzletben láttam olyat, amelyiknek egy sárga cé-dula volt a hátuljára ragasztva egy figyelmeztetéssel, hogy ha meg-piszkálják, halált vagy súlyos sérülést okozhat.
- És?
- Vegyétek úgy, hogy rajtam is van egy ilyen cédula.
- Hé, öreg, mi nem félünk magatól!

Öreg. Reacher lelki szemei előtt megjelent az apja képe, valami napos helyen, talán Okinawa szigetén. Stan Reacher, született a New Hampshire-i Laconiában, a haditengerészet századosa. Japánban szolgált, ahová a felesége és két tinédzser fia is elkísérte. Reacher meg a bátyja mindig úgy emlegette, hogy „az Öreg”, és nekik tényleg öreg-nek is tűnt, bár akkoriban úgy tíz évvel lehetett fiatalabb, mint Reacher most.

- Hátra arc – mondta Reacher –, és menjetek vissza szépen oda, ahonnan jöttetek! Ez az úgy meghaladja a képességeiteket.
- Mi nem így látjuk.
- Én ebben dolgoztam korábban – mondta Reacher. – De ezt, ugye, ti is tudjátok?

Semmi válasz.

- Ismerek minden fogást – folytatta Reacher. – Némelyiket én találtam ki.

Nem kapott választ.

Reacher még mindig ott szorongatta a kezében a motelszoba kulcsát. Aranyszabály: soha ne támadj meg valakit, aki épp most lé-pett ki vagy be egy olyan ajtón, amelynek kulcsa van. Egy egész kulcsosomó ugyan jobb, de egyetlen kulcsot is remekül lehet fegy-verként használni. A tenyerünkbe szorítjuk úgy, hogy a vége kiálljon a mutató- és középső ujjunk között, és máris egész jó kis bokszerre tettünk szert.

De hát ezek csak ostoba kölykök. Nincs rá semmi szükség, hogy laposra verje őket. Nincs szükség nyílt sebekre és törött csontokra.

Reacher zsebre vágta a kulcsot.

Az edzőcipőjük arra utalt, hogy nem áll szándékukban megrúgni. Senki sem rugdos egy puha fehér tornacipőben. Nem volna értelme. Hacsak nem a pontszerzésért visznek be rúgásokat, mint azokban a küzdősportokban, amelyeknek olyan nevük van, mint egy kínai ételnek. Taekwondo és hasonlók. Az olimpián ez mind nagyon szép, de az utcán reménytelen volna ilyesmivel próbálkozni. Ha valaki fel-emeli az egyik lábát, mint egy kutya, amelyik épp levizeli a tűzcsapot, az bebiztosítja magának a vereséget. Az ellenfele már fel is lökte, és eszméletlenül rugdossa.

Ezek a fickók vajon tudnak-e ilyen dolgokat egyáltalán? Lenéztek-e az ő lábára? Reacher súlyos bakancsot viselt. Kényelmes volt, és strapabíró, még Dél-Dakotában vette. Úgy tervezte, az egész telet kihúzza vele.

– Most bemegegyek – szólalt meg.

Semmi válasz.

– Akkor jó éjszakát.

Semmi válasz.

Reacher tett egy fél fordulatot, és egy lépést hátralepett, a szobája felé, a válla is utána lendült egy negyed körben. Ahogy arra számított is, a két fickó ösztönösen feléje lépett, gyorsabban, mint ahogy ő mozdult, készen arra, hogy elkapják.

Reacher lassan tovább fordult, kívárva, hogy a másik kettő lendületet vegyen, aztán hirtelen visszafordult feléjük, ekkor már ugyanolyan tempóban, mint ahogy ők közeledtek. Százhuszonöt kiló ütközött frontálisan kétszáz kilóval, és közben Reacher egy szép hosszú balhoroggal megütötte a bal oldali fickót. Úgy találta el, ahogy tervezte, jó keményen, a füle tövénél. A férfi feje oldalra rándult az ütés erejétől, aztán a tarsa vállának ütközött, és visszacsapódott. Közben Reacher már készen állt, hogy egy jobb felütéssel eltalálja a másik fickó állát. Tökéletesre sikeredett az ütés, a férfi feje felfelé rándult, aztán lefelé, ugyanúgy, ahogy a másiké oldalirányba, szinte ugyanabban a pillanatban. Mintha marionettbábuk lennének, és a bábos épp tüsszentett volna egy nagyot.

Mindketten talpon maradtak. A bal oldali ide-oda támolygott,

mintha egy hajó imbolygó fedélzetén volna, a másik hátratántorodott. A bal oldali még bizonytalanul állt a lábán, így a teste közép-pontja védtelen maradt. Reacher jobb ököllel gyomorszájon vágta; elég keményen, hogy elakadjon tőle ellenfele lélegzete, de azért nem annyira, hogy maradandó idegkárosodást okozzon. A fickó két-rét görnyedt, leguggolt, és átkarolta a térdét. Reacher ellépett mellette, és a másik után ment, aki megpróbálkozott egy gyengécske jobbkezes ütéssel. Reacher félrelökte a kezét a bal karjával, aztán ezt is gyomorszájon ütötte.

A fickó összegörnyedt, ugyanúgy, mint a társa.

Ezután már nem volt nehéz addig bökdösni őket, amíg a megfelelő irányba fordultak. Reacher a bakancsa talpával a kocsijuk felé görgette őket, először az egyiket, aztán a másikat. Nekifejeltek a kocsijuk oldalának, és elterültek a földön. Kis horpadások maradtak a kocsi ajtaján. A fickók meg csak feküdtek zihálva, de az eszméletüket nem veszítették el.

Magyarázkodniuk kell majd a horpadások miatt, és holnap lesz egy kis fejfájásuk, ennyi. Az adott körülmények között igazán könyörületes volt hozzájuk. Jóindulatú. Figyelmes. Sőt gyengéd.

Öreg.

Akár az apjuk is lehetne.

Reacher ekkor alig három órája volt Virginiában.